

Todos los lados de la cama

Direcció: Samantha López Speranza **Guió:** Carlos del Hoyo, Irene Bohoyo **País:** Espanya **Durada:** 112 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia musical **Interpretació:** Ernesto Alterio, Pilar Castro, Jan Buxaderas, Lucía Caraballo... **Música:** Vanessa Garde **Fotografia:** David Azcano **Distribuïdora:** Buena Vista **Estrena a Espanya:** 14/11/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

Després de dècades sense veure's, el Javier i la Carlota munten en còlera quan descobreixen que els seus fills Óscar i Julia planegen casar-se. Qui a la seva edat té una relació heteronormativa i exclusiva el 2025 amb tot el que els queda per experimentar? És que no els han ensenyat res com a pares? Ni la Paula, mare de l'Óscar; ni el Rafa, convertit en guru contra les relacions tòxiques; ni la Pilar, *wedding planner*; ni el seu amic Carlos, serveixen de gaire ajuda al Javier i la Carlota en el seu propòsit ferm d'impedir el casament. (Discine)

CRÍTICA

Boda pop

En Javier va trencar amb la Paula, de qui es va separar després de tenir un fill, l'Óscar, que ara anuncia que es casarà amb la Julia, jove ballarina amb qui fa poc temps que té relació. La mare de la noia resulta ser la Carlota, vella coneguda, que està en contra del compromís, ja que pensa que la Julia ha d'acceptar una beca que li ha sortit als Estats Units. Convencerà el seu consogre de traçar un pla per impedir la unió dels dos joves.

Woody Allen va pujar al tren dels musicals amb cançons populars integrades a la trama a *Todos dicen I Love You* (1996), on els personatges cantaven clàssics americans de **Cole Porter** com si fos el més normal del món, i **Alain Resnais** va repetir la jugada a *On connaît la chanson* (1997), però amb **Édith Piaf** i altres icones franceses. Tot això, alhora, venia de la tradició daurada de *Cantando bajo la lluvia* (1952). Va aprofitar la tirada **Baz Luhrmann**, que va convertir *Moulin Rouge!* en un còctel de purpurina i karaoke de luxe, i a Espanya **Emilio Martínez Lázaro** va triomfar amb *El otro lado de la cama* (2002), tan reeixit que va donar lloc a una seqüela: *Los dos lados de la cama* (2005).

Ara, 20 anys després, **Samantha López Speranza**, experimentada en sèries, debuta en el llargmetratge amb una tardana tercera entrega. Com les seves predecessores, compta amb un guió excessivament frívol, amb embolics amorosos de tota mena, amb triangles i subtrama homosexual. Hi abunden els acudits grollers, al voltant del sexe, força pesats. I potser s'hi troben a faltar més números musicals en alguns trams, però quan aquests arriben, l'espectacle funciona: coreografies no de matrícula d'honor, però amb prou bon resultat perquè l'espectador mogui el peu sota la butaca.

Tornen els protagonistes granadets de les anteriors cintes, amb **Ernesto Alterio** (Javier) i **Pilar Castro** (Carlota) amb més paper, tot i que encara hi són **Alberto San Juan** (l'ara guru amorós Rafa), **Guillermo Toledo** (el ja difunt Pedro, però que apareix en nombroses escenes), **Secun de la Rosa** (l'amiguet bonàs Carlos), **Natalia Varbeke** (de nou Paula, mera comparsa sense moments rellevants) i **María Esteve** (molt divertida com a Pilar, reconvertida en *wedding planner*). Entre els joves nouvinguts té més talent **Lucía Caraballo** (Julia) que el seu *partenaire*, **Jan Buxaderas** (Óscar).

Juan Luis Sánchez - decine21.com